

ORĘDOWNIK URZĘDOWY

Przedpłata
na kwartał 2,69 zł
Zapisywać należy
na pocztę.

powiatu kościańskiego.

Za ogłoszenia
płaci się naprzód i to :
na stronie 4-łm. 10 groszy
od miejsca milimetrowego

Administracja w Kościanie,
Aleje Kościuszki 28. Tel. 106.

Kościan, 10 grudnia 1927.

Za redakcję odpowiada
Starostwo.

Zasady udzielania pożyczek na podniesienie sadownictwa.

Sumę 200 000 zł, przeznaczoną w budżecie Ministerstwa Rolnictwa na rok 1927/28 w dziale 1 § 15 na podniesienie sadownictwa, Ministerstwo Rolnictwa przekazuje do administracji Państwowemu Bankowi Rolnemu w myśl §§ 3 i 48 statutu P. B. R. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 69 poz. 487 z 1925 r.) na udzielanie pożyczek na zasadach następujących :

§ 1. Pożyczki będą udzielane na :

- a) budowie i urządzenie przetworni, przechowalni i sortowni owoców,
- b) zakładanie i zagospodarowywanie sadów i szkółek drzew i krzewów owocowych.

§ 2. Pożyczki przyznaje Dyrekcja Państwowego Banku Rolnego na podstawie decyzji Ministerstwa Rolnictwa.

§ 3. Pożyczki będą udzielane zarówno osobom fizycznym, jak prawnym na skrypty dłużne, za zabezpieczeniem hipotecznym, lub w razie niemożności przedstawienia tej gwarancji za solidarnym poręczeniem 2 albo 3 osób majątkowo odpowiedzialnych. W celu ułatwienia rozpatrywania podań o pożyczkę należy w podaniach wyraźnie określać rodzaj proponowanego zabezpieczenia i załączać wypisy hipoteczne, względnie stwierdzone przez urzędy gminne informacje o stanie majątkowym poręczycieli.

§ 4. Termin spłaty pożyczki nie powinien przekraczać lat 10. Spłata pożyczki następuje w równych rocznych ratach i rozpoczyna się po upływie lat 4 od dnia wypłaty pożyczki.

Pożyczki udzielane na żądanie petenta na okres nie dłuższy niż lat 4, winny być spłacone jednorazowo po upływie tego okresu. W wyjątkowych wypadkach Państwowy Bank Rolny może przyznać ulgi co do terminów płatności rat.

§ 5. Na wniosek Ministerstwa Rolnictwa Państwowy Bank Rolny decyduje o przedterminowym ściągnięciu pożyczki w razie użycia kredytu niezgodnie z przeznaczeniem.

§ 6. Od pożyczek pobierane będą na rzecz Skarbu Państwa procenty, przyczem stopa procentowa będzie o 3 niższa od oficjalnej stopy dyskontowej Banku Polskiego. Procenty, należne za okres ulgowy (§ 4), uiszczane będą po upływie tego okresu w różnych sumach w terminach płatności rat. Następne procenty płatne będą zgóry również w terminach płatności rat.

§ 7. Od zaległych sum z tytułu odsetek oraz zwrotu udzielonych pożyczek pobierana będzie kara za zwłokę w wysokości, odpowiadającej stopie procentowej, stosowanej w analogicznych wypadkach przez Państwowy Bank Rolny, przyczem każdy rozpoczęty miesiąc liczyć się będzie za cały.

Sumy ściągnięte przez Państwowy Bank Rolny tytułem odsetek lub zwrotu kapitału będą przelewane do Centralnej Kasy Państwowej na odpowiednią pozycję dochodową Ministerstwa Rolnictwa.

§ 8. Koszty związane z administrowaniem kredytu na podniesienie sadownictwa ponosić będą osoby, korzystające z pożyczek, odpłacając dodatek administracyjny. Dodatek ten będzie pobierany przez Państwowy Bank Rolny jednorazowo przy wypłacie pożyczki w wysokości 1 1/2% w stosunku rocznym od sumy pożyczki, a następnie w terminach płatności rat również w wysokości 1% w stosunku rocznym do minimalnej sumy pożyczki.

§ 9. Na budowie i urządzenie przetworni, przechowalni i sortowni owoców mogą być udzielane pożyczki, dochodzące do 80% kosztorysu. Na zakładanie i zagospodarowywanie sadów — do 100% ceny drzewek i krzewów, narzędzi i przyrządów oraz kosztu ogrodzenia. Na zakładanie i zagospodarowywanie szkółek do 100% ceny drzewek i krzewów do ogrodu matecznego, wyjściowego materiału roślinnego, narzędzi i przyrządów, kosztu ogrodzenia, oraz regulówki w pierwszym roku i — do 50% kosztorysu budowy specjalnych budynków.

Pożyczki nie mogą być udzielane na sady o powierzchni mniejszej niż 1/2 ha, względnie na szkółki o powierzchni mniejszej niż 2 ha.

§ 10. Przy ubieganiu się o pożyczki na przetwórnice, przechowalnie i sortownie owoców, oraz na szkółki pierwszeństwo mają związki samorządowe, organizacje i spółdzielnie rolnicze lub ogrodnicze.

§ 11. Instytucje i osoby, ubiegające się o pożyczkę, składają w Ministerstwie Rolnictwa odnośne podania wraz z kosztorysem i szczegółowym planem użycia pożyczki. W podaniu o pożyczkę na sad lub szkółkę petent winien się zobowiązać, że posadzone, względnie produkowane przezeń drzewka będą odmian handlowych, ustalonych dla danego okręgu.

§ 12. Do podania o pożyczkę winna być dołączona opinia wojewódzkiej lub centralnej organizacji rolniczej bądź ogrodniczej (w województwach zachodnich — Izby Rolnicze). Samorządy z wyjątkiem Izb Rolniczych do podań dołączają opinię Wojewody, Spółdzielnie dołączają do podań opinię Związku Rewizyjnego. Powyższe zasady dotyczą również starań o ulgi w spłaceniu rat.

§ 13. Opinia instytucji winna stwierdzać fachowe kwalifikacje petenta, celowość inicjatywy, a w razie starań o pożyczkę na sad lub szkółkę powinna orzekać, że odmiany drzew, których wysadzenie lub produkcja jest zamierzona, należą do odmian handlowych, ustalonych dla danego okręgu.

§ 14. Przy udzielaniu pożyczek uwzględniane będą w pierwszym rzędzie potrzeby okolic, mających najbardziej podatne warunki gospodarcze, względnie przyrodnicze do rozwoju sadownictwa.

Wskazówki

dla pragnących korzystać z pożyczek na podniesienie sadownictwa na ustalonych zasadach.

1. Podania o pożyczkę (z dołączeniem jednego odpisu) kierować należy do Ministerjum Rolnictwa za pośrednictwem właściwego wojewody. Izby Rolnicze i instytucje, działające na terenie więcej niż jednego województwa mogą wносить podania wprost do Ministerstwa Rolnictwa.
2. Podanie winno zawierać następujące wiadomości:
 - a) kto lub jaka instytucja ubiega się o pożyczkę,
 - b) treściwy opis gospodarstwa petenta i zamierzonego przedsięwzięcia z dokładnym wskazaniem miejscowości (gmina, powiat, adres pocztowy),
 - c) ogólny kosztorys z podaniem ilości i cen nabywanych przedmiotów i zamierzonych prac,
 - d) w jakim terminie petent pragnie spłacić pożyczkę („Zasady udzielania pożyczek“ § 4),
 - e) rodzaj proponowanego zabezpieczenia pożyczki („Zasady“ § 3).

Do podania o pożyczkę na budowlę należy dołączyć plany budowli.

- 3) Petenci z wyjątkiem izb rolniczych i naczelnych organizacji społecznych do podań winni dołączać opinię fachową (Zasady“ §§ 12—13).
- 4) Z wyjątkiem instytucji zwolnionych od wnoszenia opłat stempowych na podaniu, petent winien nakleić znaczek stempowy na 3 zł., na każdym zaś załączniku znaczek na 50 gr.

Powyższe podają do publicznej wiadomości.
Kościan, dnia 10. listopada 1927.

Starosta
Narajewski.

L. dz. 8309/27 - 2 -

Rozporządzenie policyjne w przedmiocie tabliczek rejestracyjnych na rowerach.

Na zasadzie postanowień § 137 Ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30. lipca 1883 (Zb. U. str. 195), §§ 6, 12 i 15 Ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11. marca 1850 r. (Zb. U. str. 265) oraz art. 3 Ustawy z dnia 7. października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. № 89/21, poz. 656) wydaję niniejszem za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na cały obszar Województwa Poznańskiego następujące rozporządzenie policyjne.

§ 1.

Każda osoba, jeżdżąca po drogach publicznych, winna zaopatrzyć swój rower w tabliczkę rejestracyjną, umieszczoną pomiędzy tylnym kołem a siedzeniem, i to w ten sposób, ażeby była z tyłu czytelna.

Tabliczka taka ma być metalowa w kształcie owalnym, długości 16 cm., szerokości 8 cm., przymocowana trwale imadłami do ramy roweru.

Tło tabliczki białe, obramowanie (ramka) czarne o szerokości 1/2 cm.

Na górze literami drukowanymi w kolorze czerwonym, wielkości 2 cm., ma być wypisana nazwa miasta wydzielonego z powiatu (Poznań, Bydgoszcz, Gniezno, Inowrocław) względnie nazwa powiatu.

W powiatach poznańskim, bydgoskim, gnieźnieńskim i inowrocławskim dla odróżnienia od miast napisy mają być następujące: Poznań — P., Bydgoszcz — P., Gniezno — P. i Inowrocław — P.

Następnie pod nazwą miasta wydzielonego względnie powiatu ma być umieszczona cyfra rejestracyjna w kolorze czarnym o wielk. 4 1/2, cm.

Do malowania tabliczek należy używać tylko farb olejnych.

§ 2.

Tabliczki rejestracyjne wydaję Starostwa dla powiatów a Miejskie Urzędy Policyjne dla miast wydzielonych po uiszczeniu należności i wykazaniu się kartą rowerową, wydaną przez Władze

policyjne na zasadzie postanowień § 24 Rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26. czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 61/24, poz. 611) łącznie z § 1 Rozporządzenia Ministrów: Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dnia 20-go maja 1925 r. (Dz. U. R. P. № 55/25, poz. 397).

§ 3.

Tabliczki rejestracyjne muszą być niezagięte a utrzymywane stale w stanie czystym i czytelnym.

§ 4.

W razie zupełnego zniszczenia roweru lub też sprzedaży innej osobie, należy otrzymaną tabliczkę rejestracyjną natychmiast zwrócić Starostwu wzgl. Miejskiemu Urzędowi Policijnemu miasta wydzielonego.

§ 5.

Urzędy, wydające tabliczki rejestracyjne, mają prowadzić szczegółowy rejestr z następującymi rubrykami: 1. liczba porządkowa, 2. Nr. rejestracyjny tabliczki, 3. Nr. karty rowerowej i nazwa Urzędu, który ją wystawił, 4. imię i nazwisko oraz dokładny adres właściciela roweru (zawód, miejscowość, ulica i nr. domu) i 5. Uwagi.

§ 6.

Winni przekroczeń niniejszego rozporządzenia, podlegają karze grzywny do 60 złotych lub w razie niemożności zapłacenia stosownej karze aresztu, o ile w danym wypadku nie mają zastosowania postanowienia kodeksu karnego z dnia 15. maja 1871 roku.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poznań, dnia 30. sierpnia 1927 r.

Wojewoda Poznański.

L. dz. 18147/27. II.

Powyższe rozporządzenie obwieszczono w Dz. Urzęd. Wojew. Pozn. nr. 43/27 pod datą 22. października 1927 r. podaje do publicznej wiadomości, przyczem nadmieniam, że terminy odbioru tabliczek rejestracyjnych do rowerów podane zostaną do wiadomości osób zainteresowanych osobnym komunikatem.

Kościan, dnia 2-go grudnia 1927 r.

Starosta

w z.

Krause.

L. dz. 7964/27 - 4 -

Do P. P. właścicieli lasów.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24-go czerwca 1927 r. o zagospodarowaniu lasów, niestanowiących własności Państwa (Dz. Ust. nr. 57, poz. 504) wyraźnie w art. 8 i 9 określa, że każdy las, który ma być użytkowany winien posiadać plan urządzenia gospodarstwa leśnego względnie program gospodarczy, celem oparcia

gospodarki leśnej na racjonalnych i trwałych podstawach. Zatem z chwilą wejścia w życie rozporządzenia (dnia 1-go lipca 1927 r. — art. 62) wyręb lasu dokonywany być może **tylko** na podstawie zatwierdzonego planu urządzenia gospodarstwa leśnego względnie programu gospodarczego. Wynika z tego, że każdy wyręb dokonany w lesie nieposiadającym planu lub programu, jakoteż każdy wyręb niezgodny z zatwierdzonym planem względnie programem, jest bezprawny i podlega ukaraniu w myśl art. 42 względnie 43 zwyż wymienionego rozporządzenia.

Ponieważ opracowanie planu urządzenia gospodarstwa leśnego wymaga przy dużych lasach dłuższego czasu, art. 53 rozporządzenia przewiduje, że do 30-go czerwca 1932 r. także większe lasy ponad 30 ha. mogą być zagospodarowane według programów gospodarczych.

Program gospodarczy winien zawierać: 1) odręczny szkic sytuacyjny lasu, 2) zwięzły opis siedliska i drzewostanów, 3) wskazanie czasu, miejsca (oddziału, podziału) i rozmiaru użytkowania i 4) wskazanie terminu i sposobu zalesienia.

By dać właścicielom lasów możliwość prowadzenia nieprzerwanej normalnej gospodarki leśnej, ust. 1. art. 11. rozporządzenia przewiduje, że w razie gdyby właściciel lasu w ciągu dwóch miesięcy od dnia przedłożenia planu urządzenia gospodarstwa leśnego względnie programu gospodarczego nie został powiadomiony o decyzji władzy, co do jego zatwierdzenia, ma prawo podjąć zamierzone w planie lub w programie czynności gospodarcze w całości lub w zakresie, który władza wskaże przed upływem wspomnianego terminu.

Jeżeli zaś władza w ciągu tych dwóch miesięcy zawiadomi właściciela lasu, że nie zatwierdza na razie programu, lecz wskazuje tylko w jakim zakresie mogą być podjęte przewidziane w programie czynności gospodarcze, wtedy właściciel lasu winien zastosować się do tych wskazówek.

Kościan, dnia 15. listopada 1927 r.

Starosta

Narajewski.

L. dz. 8364/27 - 4 -

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

(Ciąg dalszy).

Art. 80.

Za zwierzęta zabite na zarządzenie władzy odszkodowanie wynosi:

- cztery piąte wartości szacunkowej, gdy zwierzęta były dotknięte zarazą płucną, otwartą gruźlicą, zarazą stadniczą;
- trzy czwarte wartości szacunkowej, gdy zwierzęta były dotknięte nosacizną, wścieklizną, pomorem i zarazą świń, cholera drobiu i pomorem kur.

Art. 81.

Za ryby, zabite na zarządzenie władzy, należy się posiadaczowi połowa różnicy wartości tych ryb w stanie żywym i śniętym, określonej zgodnie z art. 84 do 87.

Art. 82.

Zapomoga wynosi trzy czwarte wartości szacunkowej zwierzęcia padłego na księgosusz, zarazę płucną, otwartą gruźlicę, pryszczycę, nosaciznę, zarazę stadniczą, wściekliznę, pomór i zarazę świń, wąglik, szelestnicę lub zarazę dziczyzny i bydła rogatego, o ile istnieją warunki przewidziane w art. 76.

Art. 83.

W wypadkach, w których należy się odszkodowanie lub zapomoga, zwierzęta zabite lub padłe albo części tych zwierząt pozostawia się posiadaczowi, o ile zwierzęta te lub ich części uznane będą przez państwowego lekarza weterynaryjnego za nadające się do użytku.

Wartość tych zwierząt, względnie ich części, określa się według przepisów art. 84 do 87 rozporządzenia niniejszego i potrąca z ustalonego odszkodowania lub zapomogi.

Starosta może za zgodą posiadacza zwierzęcia nie pozostawiać mu zwierząt podlegających zabiciu; w tym wypadku posiadacz otrzyma należne odszkodowanie lub zapomogę w całości.

Art. 84.

Wartość szacunkową zwierzęcia lub zbiorowiska zwierząt (pszczoły, ryby, raki) stanowi średnia z trzech kwot oszacowania przez trzech ocenicieli, a mianowicie: dwóch biegłych i państwowego lekarza weterynaryjnego.

Biegłych w ilości potrzebnej dla całego powiatu wybiera wydział powiatowy.

Sposób wyznaczania biegłych zaprzysiężonych, jak również całe postępowanie szacunkowe określi Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 85.

Za podstawę oszacowania należy brać wartość targową zwierzęcia lub zbiorowiska zwierząt, uwzględniając przytem odznaczające je zalety hodowlane i osobliwą użyteczność gospodarczą. Nie należy uwzględniać zmniejszenia się wartości wskutek szczepienia zarządzonego przez władze lub wskutek zarazy, którą zwierzęta są dotknięte, wyjąwszy gruźlicę.

Art. 86.

Oszacowanie winno być przez każdego z ocenicieli dokonane osobno, o ile możności przed zabiciem; z oszacowania należy spisać protokół.

Oszacowanie jest obowiązujące i nie ulega zmianie z wyjątkiem wypadku naruszenia przepisów, dotyczących powoływania biegłych i sposobu postępowania (art. 84).

Art. 87.

Jeżeli według okoliczności ustalonych przez państwowego lekarza weterynaryjnego (art. 23) odszkodowanie lub zapomoga, należne posiadaczowi,

nie mają przewyższać stu złotych, może być zastosowane uproszczone postępowanie szacunkowe, którego tryb określi Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 88.

Przyznanie należnego odszkodowania lub zapomogi i zarządzenie wypłaty należy do wojewody.

Odszkodowanie lub zapomoga wypłaca się właścicielowi zwierzęcia, a o ile ten nie jest znany, faktycznemu posiadaczowi.

Odszkodowanie lub zapomoga nie podlega zajęciu na pokrycie należności publicznych albo prywatnych.

Art. 89.

Z chwilą dokonania wypłaty gasną pretensje z czyjejkolwiek strony do Państwa z tytułu odszkodowania względnie zapomogi.

Osoby uprawnione do otrzymania odszkodowania lub zapomogi niezadowolone z decyzji wojewody (art. 88) mogą w terminie jednego miesiąca od daty doręczenia im decyzji wojewody wytoczyć przed właściwym sądem powództwo o odszkodowanie, względnie zapomogę.

Art. 90.

Świadczenia Państwa wymienione w rozdziale niniejszym wyczerpują wszelkie odszkodowania i zapomogi z tytułu wykonania rozporządzenia niniejszego i żadne pozatem roszczenia do Państwa interesowanym nie służą.

Art. 91.

Posiadaczom zwierząt, którzy ścisłym stosowaniem się do zarządzeń władz przyczynili się do rychłego stłumienia zarazy i ponieśli przytem dotkliwe straty gospodarcze, a w myśl rozporządzenia niniejszego nie mają tytułu do odszkodowania lub zapomogi, Minister Rolnictwa może według swego uznania przyznać stosowną nagrodę.

Rozdział VI.

Koszty.

Art. 92.

Państwo ponosi koszty połączone z urzędowaniem władz administracyjnych i organów lekarsko-weterynaryjnych w zakresie wykrywania, stwierdzania i tłumienia zaraźliwych chorób zwierzęcych jako też koszty odszkodowań, zapomóg i nagród, przyznawanych na podstawie przepisów rozporządzenia niniejszego.

W szczególności państwo pokrywa koszty:

- a) strzeżenia granicy,
- b) odkażania na granicy osób i ich rzeczy,
- c) użycia siły zbrojnej,
- d) oszacowania,
- e) szczepienia i znakowania zarządzonego przez władzę, z wyjątkiem znakowania psów.

(Ciąg dalszy nastąpi).